

[N. Neergaard.]

Valuta, etc., etc. Det ærede Medlem Hr. Pinholt har jo belyst disse Paastænde, og jeg skal ikke gentage, hvad han har sagt. Det er saa klart som Dagen, at det store Fald i Valutaen var før 1920, og det er saa klart som Dagen, at den store Spekulationsperiode ogsaa laa før 1920. Det er lige saa klart, at jeg i min Deltagelse i Venstres Politik ikke paa nogen Maade har begunstiget eller opmuntret Spekulationen, at jeg endogsaa i nogle Aar ret alvorligt maatte pirre ved den daværende Finansminister for at faa tilstrækkelig skrappe Skattelove frem netop overfor Spekulationsfortjenester, netop Love, der kunde til Statens Fornødenheder tage den fornødne Del af det, der var Spekulationsfortjeneste.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde: Det maa være en uhyre trist Skæbne, at det altid først er Aaret efter, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fratræder som Finansminister, at de heldige Virkninger af hans kloge Styre viser sig. Ja, dér kom jo lidt af det ærede Medlems gode Hjerte frem ogsaa overfor mig. Men det har slet ikke været saa trist, for jeg har kendt Grunden til det. Naar man overtager Finanserne i en Periode, hvor der er kommet grundigt Urede i dem, saa kræves der et fleraarigt Arbejde, inden Resultaterne kan vise sig. De Udgiftsreduktioner, der vedtages, de Skattelove, der vedtages, har deres Overgangstid og kan først fuldt ud faa deres Virkninger efter en vis Perodes Forløb. Og da naturligvis den Virksomhed at reducere Udgifterne og at paalægge nye Skatter — selv om det som for mit Vedkommende kun har været Luksusskatter — ikke er nogen særdeles populær Ting, er intet naturligere og intet rimeligere, end at den Regering, som paatager sig dette nyttige Arbejde, ikke kan vente at opnaa Metusalem's Alder, at den maa vente at blive afløst, inden de fulde Virkninger har vist sig. Men jeg tager mig dette med en langt større Sindsro, end det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen vistnok tænker sig. Jeg tager mig ogsaa de ganske urimelige Paastænde, der fremsættes om min Ledelse af dansk Finanspolitik, særdeles let. De Herrer har nemlig, maaske uden at vide det — undertiden berører Modsætningerne jo hinanden —, accepteret en Læresætning, som de tyske Nationalsocialisters Fører Hitler har udtrykt saaledes: „Enhver Propaganda skal være folkelig og indstille sit aandelige Niveau efter Fatteevnen hos de mest indskrænkede af dem, den henvender sig til“.

Det er i Sandhed den Maksime, som mine ærede Modstandere i overordentlig høj Grad har tilegnet sig, naar de har talt om de finanspolitiske Forhold: Se, hvor snavs det gik, den Gang da Venstre havde Regeringen; straks, da Socialdemokraterne kom til, saa lysnede det, saa blev det Solskin, saa blev det Godvejr. Ja, det er afpasset efter et bestemt Niveau. Men jeg tror ogsaa, at man maaske kan være noget for sangvinsk i sin Tiltro til, at Folk virkelig ikke kan se igennem den Slags Ting.

Dette er altsaa den første Grund, hvorfor jeg ikke tager mig det saa forskrækkelig nær, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen i sin Godhed tror, jeg gør. Den anden Grund er den, at jeg har en rodfæstet Bevidsthed om, at jeg har gjort en nyttig og nødvendig Gerning. Det gør ogsaa noget.

Det tredje er, at jeg er vant til det. Nu er det tredje Gang. Første Gang var i Perioden 1910—13. Det var ikke saa store Tal, man regnede med den Gang som nu, men de Tal var maaske i Forhold til de finansielle Hjælpemidler og i Forhold til, hvad Folk var vant til at bære af Byrder, ikke saa meget ringere end dem, vi senere har tumlet med. Det drejede sig om at skaffe et Underskud paa omtrent en Snes Millioner Kroner paa Driftsbudgettet ud af Verden. Det var en stor Ting den Gang, og jeg mindes jo, hvor rasende Modstanden var mod de beskedne Luksusskatter, som den Gang indførtes, og i det hele taget mod de Foranstaltninger, der blev truffet. Men der krævedes en Tid, inden det kunde træde i Kraft. Det krævede Overgangsvanskeligheder, som var af en ganske alvorlig Art, og derfor indtraadte der den Gang ganske det samme, som er indtraadt to Gange senere, at det var først min Efterfølger som Finansminister, Hr. Edvard Brandes, der, hvad han heller ikke kan benægte, udelukkende paa Basis af det finansielle Arbejde, der var gjort af Forgængerens; umiddelbart efter kunde være saa lykkelig som den nuværende højtærede Finansminister at kunne fremlægge et Budget med Overskud. Saaledes er det gaaet til tre Gange.

Saa er der en Ting til, der gør, at jeg med megen Sindsro sidder og hører paa de Angreb, der rettes mod mig, og i det hele med megen Sindsro ser paa det Forhold, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen pegede paa. Den Omstændighed, at jeg forud for sidste Valg, hvad jeg